

Arrest

nr. 127 428 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 augustus 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing werd op 25 maart 2013 ingetrokken nadat gebleken was dat verzoeker om medische redenen niet was opgedaagd voor zijn verhoor.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker stelde tegen dit bevel en tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij de vordering tot nietigverklaring tegen het bevel werd verworpen (RvV 9 september 2013, nr. 109 455).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris liet in een schrijven van 29 april 2014 aan de diensten van de burgemeester van de gemeente Brecht weten dat zij de in punt 1.3 vermelde beslissing dienden in te trekken.

1.5. De commissaris-generaal nam op 19 juli 2013 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 20 december 2013, nr. 116 244).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 augustus 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 10 januari 2014 kende de gemachtigde van de staatssecretaris een verlenging toe van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ingevolge het in punt 1.3 vermelde beroep, tot 20 januari 2014.

1.8. Op 17 juli 2014 werd verzoeker te Vilvoorde door de politie aangetroffen bij zwartwerk.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam/nom: M.(...) L.(...)

Voornaam/prénom: J.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Congo

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV n°HV.61.LP.007284/2014 opgesteld door de politie VIMA.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 19.08.2013 & 20.01.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen noodzakelijk.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, P.(...) M.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie VIMA en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, M.(...) L.(...), J.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.
(...)"*

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 juli 2014 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

(...)

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

Naam/nom: M.(...) L.(...)

Voornaam/prénom: J.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Congo

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: /

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 17.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

(...) .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Een PV n° HV.61.LP.007284/2014 werd opgesteld door de politie VIMA. Tevens beschikt betrokkene niet over een officieel adres in België. Redenen waarom hem een inreisverbod van twee jaar is opgelegd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de rechtspleging

3.1. De raadsman van verzoeker verzond na de sluiting van de debatten per fax een verzoek tot heropening van de debatten dat vergezeld ging van een aantal documenten die de gezondheidstoestand van zijn cliënt betreffen.

3.2. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze stukken, die betrekking hebben op de periode tussen 12 oktober 2012 en 23 juli 2013, niet kon voegen bij zijn verzoekschrift van 22 juli 2014 of deze ter terechtzitting, voor de sluiting der debatten, kon neerleggen, bestaat er geen reden om de debatten te heropenen. De heropening van de debatten heeft niet tot doel te verhelpen aan de gebrekkigheid van de voorbereiding van het dossier door de raadsman.

Er kan geen gevolg worden gegeven aan het verzoek tot heropening van de debatten.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Attendu que le requérant est actuellement détenu au centre fermé pour illégaux de Brugge. Que l'imminence du péril résulte du fait qu'un voyage peut intervenir ad nuttum au bon vouloir de l'administration.

Qu'en déposant ce jour la présente requête, la partie requérante agit avec diligence dès lors qu'il y a moins de cinq jours depuis qu'il a reçu notification de la décision entreprise.”

4.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

4.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken.

4.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 17 juli 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder andere de schending aan van het *“principe général de bonne administration, tenant à l’obligation pour une bonne administration de considérer tous les éléments utiles de la cause avant de prendre une décision”*. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“(…)

Que le principe de bonne administration impose à l’autorité de se livrer à un examen particulier et complet des circonstances de l’affaire, ce qui exclut des décisions globales et des motivations vagues et creuses.

Que, d’une part, il eût été pertinent de relever que le requérant est gravement malade et est suivi médicalement en Belgique, et ce, depuis deux ans pour une maladie grave et chronique qu’est l’infection VIH.»

4.3.2.2. Het *“principe général de bonne administration, tenant à l’obligation pour une bonne administration de considérer tous les éléments utiles de la cause avant de prendre une décision”* bevat de definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel, hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3.2.3. Verzoeker stelt in wezen dat bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij sedert twee jaar medisch wordt opgevolgd omwille van een ernstige aandoening, met name een HIV-infectie.

4.3.2.4. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf toe op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (verzoekschrift, bijlage 2) die zou zijn overgemaakt aan de verwerende partij op 25 maart 2013. Het administratief dossier van verzoeker bevat echter geen spoor van deze aanvraag, zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar nota met opmerkingen, zodat het onduidelijk blijft of deze aanvraag ook effectief werd ingediend.

4.3.2.5. Zowel in haar nota met opmerkingen als in haar toelichting ter terechtzitting wijst de raadvrouw van de verwerende partij erop dat zij wel kennis heeft van een schrijven van de Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding (VRGT) van 14 maart 2013 dat gericht was aan de Dienst Vreemdelingenzaken en waarin uitdrukkelijk wordt verzocht om verzoeker *“het land niet uit te wijzen vóór het einde van zijn behandeling”*. Volgens de verwerende partij ging dit document niet gepaard met een medisch getuigschrift en blijkt hieruit geen HIV-infectie.

4.3.2.6. De Raad stelt vast dat het administratief dossier naast het hierboven vermelde schrijven van de VRGT, een in artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde kennisgeving bevat van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat gericht was tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies, zie punt 1.3). De bijlagen bij deze kennisgeving, die dateert van 15 april 2013, omvatten het verzoekschrift tot nietigverklaring en de bijhorende stukken waarin uitvoerig

wordt ingegaan op de gediagnosticeerde HIV-besmetting en de – toen recent opgestarte – behandeling. Ondanks het feit dat verzoeker blijkens het ‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ ter gelegenheid van zijn interpellatie op 17 juli 2014 aan de politie aangaf geen medische verzorging nodig te hebben, leert een verdere analyse van de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan voorhouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig onwetend te zijn geweest over verzoekers HIV-infectie en zijn medische behandeling. Terloops merkt de Raad op dat in het ‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ de bijzondere inlichting “*besmettelijke ziekten ja – nee*” niet werd ingevuld.

4.3.2.7. Een zorgvuldige overheid dient bij het nemen van een beslissing uit te gaan van alle relevante gegevens (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het treffen van een verwijderingsmaatregel vereist de zorgvuldigheidsplicht dat rekening wordt gehouden met de elementen waarvan de staatssecretaris redelijkerwijs mag worden verondersteld op de hoogte te zijn. Het administratief dossier bevat heel wat informatie die betrekking heeft op de medische situatie van verzoeker. Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden dat het schrijven van de VRGT van 14 maart 2013 weinig concrete informatie bevat over de aandoening van verzoeker, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de beslissing niet blijkt dat hiermee rekening zou zijn gehouden. Hetzelfde geldt voor de andere informatie uit het administratief dossier over de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit klemt des te meer nu in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.3.2.8. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen ervan rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoeker. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd op dit punt miskend.

Het eerste middel is in de aangegeven mate prima facie gegrond en bijgevolg ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Attendu qu'il n'est point besoin de souligner que l'expulsion de la partie requérante vers la R. D.Congo porterait gravement atteinte à son droit à ne pas subir de torture et des traitements inhumains et dégradants tel que consacré par l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales si tant est qu'elle est dans une impossibilité médicale absolue de retourner au pays d'origine .

Qu'ainsi, un éloignement du requérant vers la R,D.Congo entraînerait un arrêt de la trithérapie qui se solderait par une rechute de l'immunité, avec des complications infectieuses opportunistes létales.

Qu'il est clair que les interruptions de traitement, fréquemment décrites dans les pays en voie de développement aboutissent inexorablement à rendre le virus multi-résistant, compliquer le traitement (traitements de sauvetage non disponibles en Afrique) et compromettre le pronostic vital.

Que, pourtant, on sait que la couverture en ARV parmi les personnes à un stade avancé de la en République Démocratique du Congo en 2012. Consulté le 19 décembre 2012 Dans ces conditions, il n'est point besoin de relever que le requérant ne pourra nullement bénéficier des traitements adéquats dans un délai suffisamment court pour éviter les complications graves.

Que sans nul doute, en cas d'éloigneraient le requérant subirait un préjudice grave et difficilement réparable dès lors qu'il s'exposerait à des infections opportunistes pouvant le tuer ou» à tout le moins, compliquer son traitement.*

Que même une annulation ultérieure ne permettrait donc pas de réparer adéquatement le préjudice vanté puisque l'atteinte au respect du droit à ne pas subir de torture et des traitements inhumains et dégradants serait irrémédiablement consommée avant que Votre Conseil ne statue.

Qu'à cet égard, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé, dans l'arrêt MSS c, Belgique du 21 janvier 2011 (§288), que « l'article 13 de la CEDH garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu 'Us y sont consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié, La portée de / 'obligation que l 'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être effectif en pratique comme de droit ».

Qu'il s'agit là assurément d'un préjudice grave et difficilement réparable dans le chef de la partie requérante."

4.4.2.2. Verzoeker stelt in wezen dat hij, gelet op zijn gezondheidstoestand, een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd. Verzoeker uit een aantal beweringen over de problemen die hij zou kennen indien zijn anti-retrovirale therapie zou worden onderbroken.

4.4.2.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onvoldoende bewijst.

4.4.2.4. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet op afdoende wijze met concrete elementen wordt gestaafd.

4.4.2.5. Ter terechtzitting oppert de raadvrouw van verzoeker dat het onmogelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op de hoogte is van de medicamenteuze behandeling van verzoeker aangezien deze tot op heden wordt verdergezeten in het Centrum voor Illegalen in Brugge, waar verzoeker momenteel verblijft.

4.4.2.5. Gelet op wat hierboven bij de bespreking van het ernstig middel werd gesteld, dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet geheel onwetend kon zijn over de HIV-infectie van verzoeker. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat dergelijke infectie, indien onbehandeld, aanleiding kan geven tot ernstige gezondheidsproblemen en zelfs het overlijden van

betrokkene tot gevolg kan hebben. In casu lijkt er bijgevolg sprake te zijn van een evident nadeel, zoals hierboven (zie punt 4.4.1) bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker, dient in dit geval te worden aanvaard.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies) wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN